

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À délai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 16.

(294.)

Vol. 13.

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Thursday,

August 28,

2003

Jak jsem se stal na stará kolena policajtem

Přiznám se, že na rozdíl od ruského režiséra Sochurova nemám rád uniformy. Ten nám ve filmu *Ruský oblouk* udělal malou vojenskou přehlídku. Rusové si na uniformy potrpěli a potrpí dodnes. Rodinná legenda tvrdí, že můj pradědeček, kterého nikdo z nás nepoznal, byl carským oficírem. Můj bratr má k této legendě značné výhrady, ale já tím vysvětluji svou nechuť ke khaki barvě.

V dětství jsem chtěl být řidičem trolejbusu a při tomto zaměstnání by mi tramvajácká uniforma nevadila. Josef Lada mne zbavil zase averze k uniformě myslivecké. Ale tím můj vztah k této módní záležitosti končí. Nedokázala ho změnit ani pověstná sovětská pedagožka Anna Ivanovna v mém oblíbeném románu *Odvážná školačka*. Školní a pionýrské uniformy nebyly mojí parketou a nikdy jsem pro ně nehoroval.

Nebyl jsem nadšen ani z uniformy trestanecké, kterou jsem snad jako jedinou okusil. Ta mi sice sedla na míru, ale příliš připomínala staré letecké, takže jsem se ji neustálým praním pokoušel vyšusovat, aby alespoň kalhoty vypadaly jako džínsy, což se mi po čase podařilo.

Odpor k uniformám od dětství způsoboval, že jsem nemohl vykonávat některá povolání, která bych jinak dělal rád a dobře. Nestal jsem se řidičem trolejbusu, protože trolejbusy z Prahy zmizely dříve než jsem byl ve věku, kdy jsem mohl získat řidičák na mopedu.

Ale již v tomto věku jsem lampasákům od hodnosti četaře nahoru s oblibou šlapal v tramvaji na kuří oka. A jednou, když jsem viděl příslušníky VB, jak cestují za prací městskou hromadnou dopravou, vysvětloval jsem jednomu staršímu pánovi, že policajti musí chodit po třech, protože jeden umí číst, druhý umí psát a třetí ty dva intelektuály hlídá, aby se nepopráli. Jenže v tom autobusu bylo osmnáct intelektuálů a tak mne přikázali, abych vystoupil. I vystoupil jsem a tam mi nařídili, abych to zopakoval a pak už jsem pochodoval jako zajatec pražských ulicemi na známou policejní stanici *Na Mičáncích* v Praze 10. Pokud z některé postranní ulice vyšla trojice příslušníků, bylo na mne, abych celou úvahu zopakoval. Dav zelených uniforem se množil jako kobylky. Skutečností je, že některé veselé kopy z celého pelotonu se i zasmály (dodnes nevím, do které kategorie intelektuálů patřily). Potkali jsme i osamělého jedince, který navrhol pro mne nejpřísnější trest - ten neměl uniformu a podle toho jsem usoudil, že byl tajnej. Jemu se rozhodl podat hlášení o mém provinění horlivý nadstrážmistr: „On o nás říká, že chodíme po třech, protože jeden to předčítá, druhý to zapisuje a ten třetí tam je taky k něčemu.“

Bylo mně jasné, že celou záležitost v principu pochopil a byl jsem předán do kanceláře jednomu z těch, kteří připomínali zmenšeného londýnského *bobíka*. Byl urostlý, ale měřil pouhých 154 cm a pobíhal u protější stěny. Sledoval jsem ho jako tenisový míček. Pomalu se ke mně přibližoval, až mně proběhl přímo pod nosem. A při svém supění vyslovil zajímavou otázku. „Co jste to o nás říkal v té tramvaji?“ Snažil jsem se získat čas a upozornil jsem ho, že to bylo v autobusu. „Tak Veřejná bezpečnost je vám pro srandu,“ vysvětlil zvýšeným hlasem a abych záležitost lépe pochopil jako košíkář vyskočil a místo míče použil dvakrát moji hlavu. Lidově řečeno výchovně mne profackoval.

Tím byla vysvětlovací procedura dokončena a nastala procedura sepisování. Když jsme dospěli k zápisu mé adresy, objevilo se jméno ulice, kde jsem tehdy pobýval: *Kyšíněvská 4*. Namítl jsem, že se píše *Kišíněvská 4*. Příslušník udělal korekci tím, že nad ypsilonem udělal velkou tečku. Bylo mně jasné, že toto byl intelektuál, který uměl psát.

Po tomto setkání se zákonem mně bylo jasné, že místo na ministerstvu vnitra je mi nedostupné a že se policajtem nestanu.

Pupendo na Torontském filmovém festivalu

Jedná se o hořkou komedii z období reálného socialismu těsně před rokem 1984. Bedřich Mára musel z politických důvodů opustit místo vedoucího ateliéru na pražské Akademii. Nesmí vystavovat a po odsunutí je na periferii zájmu a lukrativních zakázek. Se svojí manželkou, keramičkou Boženou, a dvěma syny, Matějem a Bobšem, žijí v malém činžovním bytě na okraji Prahy. Protipólem Bedřichovy rodiny je rodina ředitele základní školy Míly Břečky. Soudruh Míla a jeho ambiciózní žena, Márova spolužačka z Akademie, již drahnou dobu plavou s hlavním proudem středem řečiště. Pro své počínání nacházejí ospravedlnění v tradičním postoji: „Někdo musí plavat s ‚nimi‘, aby situaci změkčoval, někdo se musí obětovat.“ A Bedřicha zastihneme právě v okamžiku, v němž je z materiálních důvodů postaven před dilema: vstoupit či nevstoupit do holportu se světem, jímž tak pohrdá. (Na snímku: Eva Holubová a Boleslav Polívka jako manželé Márovi).
Film *Pupendo* můžete vidět ve středu 10. září 2003 ve 20:45 (Cumberland 2) a ve čtvrtek 11. září 2003 v 16:15 (Uptown 1).

Pomalou jsem se smířil se zákazem výkonu tohoto povolání. Frustrace trvala až do minulého čtvrtka. Vezl jsem zrovna noviny na poštu a projel jsem první křižovatku. Na následující křižovatce již semafor nesvítil. Pustil jsem si CBC a tu jsem se dověděl, že nejen tato křižovatka je bez světla, ale že bez světla je celé Toronto a nejen Toronto. Po vzoru pilota Čkalova jsem otočil stroj a vrátil se do hangáru. Kdybych byl šikovným obchodníkem nebo dobrým špekulantem, vytáhl bych všechny baterky, svíčky, petrolejky a louče. Ale já se rozhodl zneužít situace jinak. Z rádia jsem se dověděl, že nějaký zoufalec policista-amatér se pokouší zprůchodnit nebo lépe řečeno zprůjezdnit střed města. Bylo mi jasné, že můj sen je na dosah ruky.

Vyrazil jsem k nejbližší křižovatce na Blooru a Ossingtonu. V chaosu a houkání jsem se tedy pasoval na samozvaného dopravního odborníka. Nejprve jsem provoz zcela zastavil zvednutou rukou. Když vše bylo v náležitém klidu, upažil jsem a tím se dala do pohybu houkající kolona na Blooru. Během pár minut se zlověstné houkání změnilo v přátelské krátké pozdravné zatroubení. Výhodou bylo, že kromě autobusů, nikdo nesměl odbočovat vlevo. Poněkud horší to bylo směrem severojižním na Ossingtonu, kde se někteří z pošetilců o manévr odbočit vlevo pokoušeli. Pro ně bylo nutné vždy zastavit dopravu. Za ponížení v mládí v ulici Na Mičáncích jsem si dovolil zastavit i policejní auto. Tentokrát jsem já nemusel poslouchat je, ale oni mne.

Toto vyrovnání s minulostí jsme brali s úsměvem. Jiní dobrovolníci mně dodávali láhev s vodou. Po chvíli jsem s

nimi nakládal jako s policejní plácačkou. Dokonce někdo donesl i oranžovou vestičku. Ta se mi však nezamlouvala, bylo dostatečně horko a necítil jsem potřebu se ještě více oblékat.

Zjistil jsem, že každá hůl má dva konce. Výfukové plyny totiž nebyly lahůdkou. V tom jsem v davu příznivců spatřil nefalšovaného policajta v uniformě a s turbanem, jak mne pozoruje. Očekával jsem, že každým okamžikem převezme taktovku. Nějak se k tomu neměl. Když to trvalo asi čtvrt hodiny, pokynul jsem mu, postavil ho do prostředka silnice a jako v pohádce o převozníkovi mu předal veslo. Objektivně řečeno byl mnohem horší. Po chvíli jsem zjistil důvod. Byl to ten, který uměl psát a dává žluté tikety za parkování. Vkrádá se otázka, proč při energetické krizi v Ontariu nebyli nasazeni ti to renesanční policisté, kteří umí nejen psát, ale i číst, počítat a řídit dopravu. Jak dlouho to tento policista vydržel nevím, ale druhý den jsem viděl téměř na každé křižovatce policejní amatéry řídit dopravu. Byli skvělí, měli píšťalku a já jsem měl tentokrát pocit, že jsem byl proti nim úplný břídil. Utvrdilo mne to v krásném pocitu, že Kanada nepotřebuje Národní gardy, milice nebo Pomocné stráže VB.

A doporučení: udělat na Ossingtonu severním směrem přikázaný směr jízdy. Zrychlila by se tím doprava, i když jsou světla v provozu, ale jelikož tam nikdy žádný policajt nestál, tak to nikdo z „odborníků“ neví.

Aleš Březina
